

[Ole Vig Jensen]

skud for 1985, så sker det på baggrund af, at der er, går vi ud fra, opnået enighed om en ny byrdefordeling på grundlag af de forhandlinger, der i øvrigt skal foregå, og som allerede foregår bl.a. i indenrigsministeriets finansieringsudvalg. Her kommer nye og interessante emner ind, som det også er nævnt i bemærkningerne: spørgsmålet om lokale forskelle i arbejdsløsheden, regionale forskelle i pris- og lønniveau, forskelle i kvinders erhvervsfrekvens. Det er tre interessante faktorer, som kommunerne selv har peget på spiller en større rolle i dagens samfund, end de gjorde tidligere.

Vi finder det i hvert fald tilfredsstillende, at når den endelige regulering sker, så kommer den til at foregå på et grundlag, der er mere aktuelt og nutidigt og tager hensyn, så langt det overhovedet er muligt, til de forskelle, der nu engang kan registreres i kommunerne.

Vi vil ikke fra radikal side lægge skjul på, at i den udstrækning der bliver tale om at foretage yderligere konjunkturregulering – det har vi også meddelt regeringen – finder vi, at det, man kalder statskattemodellen, er bedre, altså hvor man i stedet for at ændre de statslige tilskud foretager en forhøjelse af statsskatten uden tilsvarende nedsættelse af kommuneskatten. Det mener vi er en bedre og mere hensigtsmæssig fremgangsmåde, men den sag står tilbage til forhandling i forbindelse med 1986 og fremover, hvis det viser sig nødvendigt og ønskeligt at foretage en yderligere konjunkturregulering.

Når denne sag har givet anledning til stærke udtalelser – den har jo været debatteret i adskillige uger, før den er nået til folketinget – så vil jeg godt minde om, at man skal lade være med at betragte stat og kommune som modparter. Det har der i debatten været en tilbøjelighed til. Kommunerne og staten har en afgørende fælles interesse i, at samfundøkonomien er i orden. Det kan også være værd at erindre om, at de midler, der her tales om at overflytte fra de kommunale kasser til statskassen, er skatteborgernes midler; det er de samme menneskers penge, vi taler om. Det, der er vores opgave, vort ansvar, er selvfølgelig at foretage en så hensigtsmæssig regulering, overførsel, som overhovedet muligt.

At skatteborgerne ikke skulle have en interesse i på et tidspunkt, hvor den kommunale

likviditet er over 18 mia kr., når vi når frem til 1985, måske endda større, hvor en del af overskuddet er betinget af konjunkturerne, at nogle af disse midler blev brugt til nedbringelse af det fortsat store underskud på statsbudgettet, kan jeg ikke forstå, og jeg har heller ikke mødt nogen borgere, der ikke synes, at det kunne være hensigtsmæssigt.

Vores opgave, vort ansvar – det kan vi jo gå videre med under udvalgsarbejdet – vil altså være at sikre, at vi får den bedst mulige model. Vi har fundet en for 1985, som jeg synes er forsvarlig, og som det radikale venstre er klar til at medvirke til, og så står der tilbage en betydelig opgave at få løst i forbindelse med 1986 og fremover.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Ole Vig Jensen, hvad han begrundet det med, når han siger, at det jo er de samme menneskers penge, vi taler om. Det kunne være rigtigt, hvis alle kommuner var gennemsnitlige, men det er alle kommuner ikke. Derfor er der en væsentlig forskel mellem dette forslag og det at lade staten selv opkræve de penge, den har brug for, og lade kommunerne have deres økonomi på dette punkt i fred og sætte deres skatter sådan, som de lokalt har mulighed for at sætte dem.

Jeg vil bede hr. Ole Vig Jensen forklare mig, hvad der ligger bag ved det med, at det jo er de samme menneskers penge, der er tale om; det kan jeg ikke se. Jeg tror ikke, at de mennesker, der lever i de kommuner, der får den gæld, jeg har talt om nogle gange, 1.300 mill. kr., føler, at det er den samme løsning, og at det giver det samme resultat som en rigtigere løsning, nemlig at staten selv hentede sine penge i stedet for at lægge bånd på kommunerne på en sådan måde, at staten mener at kunne begrunde, at de skal hente penge i kommunekasserne.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Nu må jeg minde hr. Henning Rasmussen om, som jeg har gjort det ved andre lejligheder, at det jo altså ikke er nogen ukendt fremgangsmåde, ej heller for socialdemokratiske regeringer, på denne måde at gribe ind